

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Վ Ի Շ Տ Ը

Ու վիճես, ի՞նչ մութ բնագոյ է այն օր, ըզմեզ քու գիրկըդ կը նեճէ:
Ինչո՞ւ համար կը սարսռանք մենք հեճուքիւնովն այն դրժընդակ,
Երբ կը լռենք ջութակներու ծոցէն ելնելը, բարձրանալն
Հին ու խորունկ զանգիւններու քրշուառութեանը մարդկային:

Է՞ր մեր սիրոյ երեկոներն ամենաբազմաթիւնն են ա՛յն ասեւ
Երբոր հոգին, հեծիւններով ծանր, անոնց մէջ կը խորսակուի:
Տըխուքիւնն իր սեւ լոյսովը միշտ մեր մօտ կը յանախէ.
Եւ ինչպէս մեր մէկ փայրը մեծ, շարունակ մեր կողին կ'ապրի:

Բարձրագոյնները մեր մէջէն, աղջամուղջին մէջ նաւելով,
Իրենց ներքին չարարանին նըրբաստանդ գործաւորներ,
Իրենց անդոհն ու տառապանքը յըղկեցին զերդ աղամանդ մ',
Որ արձակել տան անոնց փայլ մը աւելի եղբրական:

Ու կ'ըսէ սէրը. «Ես գիտովն եմ մօլեզնած կասաղութեամբ:
Այո՛, հըրճուանքն է շատ բարի, եւ փառքի գոյն կը շողացնէ.
Եւ սակայն երբ մասքուակողը մեզի ինք վիճես է նոյն իսկ:
Բաժակն այն զոր ան կ'երկարէ մեզ՝ կը քրլի այնքան խորունկ:

Ծարաւի եմ... ինծի՛ գինին տոյրող մայր երակներուն,
Սէրն անաւոր եւ անուշակ, հըզօրներուն յոյսը բոսոր.
Կը տապանամ տաղուկէն, ա՛խ, մինչեւ բերանը լեցուցէ,
Առուանոտող մեծ եւ ազնիւ հոգիներէն բըխած արիւնն:

Հըպարտութիւնն կուտայ հակսին մեր սաղաւարտ յաղթականի.
Բայց ես կը զգամ զովութիւններ հեղեղներու, հոսուն ջուրի,
Եւ խորանոր ու ողբաձայն անտառներու անձայրածիր,
Երբ զըրբութիւնը կը հըպի ինծի՛ ձեռնովն իր մանկական:

Ամենագոր այն աստուածներն կ'ապրէին օր մ'յաւերժասիւ,
Ակնախըսիդ բազմած լոյսին մէջ պըղինձէ հակասներով.
Դալուկին խաչը սակայն երբ երեցուց ձեւն իր վեհաւոյ,
Երեսն անո՛ր դարձուց յանկարծ ամբողջ երկիրը ծընրաչոփ:

Հրայրներ կ'ուզեմ ես, ա՛խ, կ'ուզեմ ես սէր, հաւասք կ'ուզեմ, հաւասք,
Ինչպէս վայրագ պատերազմիկը՝ վերերու անձկակաւոս.

Կ'ուզեմ տեսնել, թէ իսկ լինին պարտախններս աներկեան,
Իմ գեղեցիկ աղուոր արեանս ապաժուծելը իմ չորս դին:

Ձեռքին ներքեւ, որ կը բըռնէ ողորմութեանց ոսկին փարբամ,

Ապրիլ, ըզգալ իմ անձին մէջ ալեկոծմունքն ուկիանի,

Պըրկել — սարսուռ կըսած ամբողջ — պըրկել քնարը, քնարը միսին.

Ու հրատչոր քընարն ի՛նչպէս կը նարնատէ իրեն լարերն:

Վասընգի ես տառապելու գինովութիւնն ունիմ կըրակ,
Եղբայրն եմ մեծ այն ջանքերուն, որոնց բոցն հովը կ'ալօրէ.

Եւ որ վէտ վէտ արիւնքով իրենց հոգւոյն ծիրանիներն,

Իրենց մեռած պանուն իրենց էն աղուոր հուրքը կ'արձակեն:

Քրգմ. Թ. Ե. Գ.

ALBERT SAMAIN

Թ Ե Ր Ա Փ Ն Ե Ր Ո Ւ Ն

Ո՛վ քերափներ, հսկեցէ՛ք իմ նորաւէն տընակիս
Ուր յուսընկան ստուերին պարովը մե՛ղմ կը յածի,
Անոր անհո՛ւն երազին ես քմօրէն պըրցի
Խունկի վընի՛տ բուրձառով՝ երիտասարդ իմ հոգիս...

Կը կանչեմ ձեզ աղբիւրի՛ն ուրախաւէս իմ կեանքիս,
Եւ բաժակին արբեցման զոր իմ սրէ՛ս լեցուցի,
Անա՛ ծաթե՛ր է նորէն ձեր օրհնութեան մէջ ինձի
Խարսեաւ արեւը ջերմիկ հին ծաղկալիք հասակիս...

Ա՛լ գիտեմ որ այսե՛ղ էք, շուրջս, ամէն առաւօտ,
Եւ մըքընեաղն իրիկուան ձեզ կը խմբէ նրազին մօտ
Որուն պլպլումն հեռուէն յոյսի բո՛ց է ժպտազին...

Ո՛վ քերափներ, եթէ մանր ձեր շունչէն պիտի գայ,
Այնքան աղուոր ու սրտում գերդ աւնային յուսընկայ,
Ինձի տայի՛ք այն ասեմ առաջնութիւնն հրաժեշտին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ